

sværplan ikke vilde være tilraadeligt; thi jeg troester mig dog altid ved, at den har fundet Hertallets Bifald. Men er det ærede Medlem, at der skulde forelægges en Befæstningslov — og det skulde jeg næsten antage har været det ærede Medlems Mening — skal jeg naturligvis meget gjerne imødekomme et saadant Ønske, i det Dieblisk det deles af et Hertal her i Thinget. At Kjøbenhavns Befæstning skulde staa i den sjerneste Forbindelse med Vedtagelsen af Sørløvsforlaget, tillader jeg mig at benegte paa det Bestemteste; thi vi blive netop istand til, naar vi forsøge vor Søer og helst forsøge den endnu mere, end der er foreslaaet, at kunne undvære de stærke Befæstninger; men saalænge vi maa nøies med den Søer, vi nu have, eller en Søer, der ikke bliver meget talrigere og stærkere end denne, saa er ueguelig Kjøbenhavns Befæstning nødvendig. Men Sørløvsforlaget, som det blev fremsat, er altid et Skridt mod Udvidelsen af de personelle Kræfter, altsaa af det levende Forsvar, og jo stærkere det levende Forsvar er, desto svagere kan det permanente være. Altsaa, det er lige det Modsatte, der er Udfigt til, at de Fordringer, der vilde blive stillede i pekuniær Henseende paa et senere Stadium, vilde blive saameget mindre og ganske væsentlig mindre. Men vedtages Forlaget ikke, vil nødvendigvis en Befæstningslov medføre betydelig større Udgifter. Svad det ærede Medlem ansøgte om, at vi vilde opgive Sylland, forholdes sig jo ikke ganske rigtig. Evertimod er der i Forsvarsplanen omtalt, at det Forsvar af Sylland, som vi i det Hele taget kunne præstere, maa præsteres, og at Sylland maa have sit Replikpunkt ligesaavel som Sjælland; om det end ikke bliver et saa stort eller saa kostbart Replikpunkt — for at stille mig paa det ærede Medlems Standpunkt —, maa man dog altid have et Tilflugtssted for den Afdeling af Søeren, som kæmper i Sylland og kæmper saalænge, den formaar, og i det Hele taget yder den Modstand, vi kunne reise; at gjøre Mere, end man kan, vil Ingen kunne forlange. — Naar der blev ytret at Invalidernes Tilstand var sørgelig, da maa jeg naturligvis beklage dette, og jeg kan kun dele det Ønske med det ærede Medlem, at, naar det var muligt at gjøre noget Mere, burde man gjøre det. Men dertil udfordres jo ogsaa den høie Repræsentations Samtykke. Det forekommer mig, at det er unyttigt ved denne Leilighed at holde skjønne Taleer i den Anledning og beklage Invaliderne, men at

det vilde være mere virksomt, om man gjorde Noget for dem. (Kjær: Lad der komme Forslag fra Regjeringen!) Ganske sikkert, det kunde komme fra Regjeringen, men det kan ogsaa komme fra ærede Medlemmer, som søle sig saa trykkede af Invalidernes sørgelige Tilstand.

Seg har endnu sluttelig at udtale mig om de af et æret Mindretal stillede Vædringsforslag. Disse Vædringsforslag ere alle af en saadan Natur, at jeg uden stor Betænkkelighed vil kunne tiltræde dem. Forslag under Nr. 1 til § 8 er i Overensstemmelse med en Ytring, jeg lod falde ved 2den Behandling, at man muligvis kunde begynde Indkaldelsen af Mandstabet i Midten af April, siden dette tilstøder, at det skulde indkalbes til sidste Halvdel af April. Seg kan ikke negte, at dermed er forbundet nogle Fordele, dels fordi Uddannelses-tiden for Leirtiden forlænges, og dels ogsaa, fordi man erholder nogen Tid efter Leirtiden — Noget, som ofte har været ønsket, saavel for at man kunde indhente enkelte Øvelser, der vare blevne forløste, eller foretage naonlig mere Skarpskydning med enkelte Afdelinger, der ikke vare blevne helt færdige, eller for i mere No at kunne foretage Afleveringen, inden Mandstabet hjemfendes. — Vædringsforlaget under Nr. 2 til § 10 er jo en nødvendig Følge af den meget beklagelige Omstændighed, at Lovforlaget kun har 20 Godfolksbatailloner istedetfor 30, og man kan altsaa ikke sige Noget imod, at man ved dette Vædringsforlag vil forandre „600“ til „500“. Forlaget under Nr. 3 til § 16, som gaar ud paa, at Bestemmelserne om Forstærkningsbataillonernes Øvelse ikke skulle kunne gives Anvendelse paa det Mandstabs, der har deltaget i de hidtilværende Reserverbatailloners Øvelse, kan kun anses for at være retfærdigt. Vil man ikke for Fremtiden forlange dette af Reservermandstabet, saa bør man heller ikke forlange det af det Mandstabs, der for Dieblisket staaer i Reserven. — Forlaget under Nr. 4 til § 88 er i Grunden en Tilbageførelse af Bestemmelsen til Lovforlagets oprindelige Bestemmelse. Dette Forslag tiltrædes meget gjerne af mig, ligesom ogsaa den Bestemmelse, at Stabssergenterne kunne forlange deres Afsted med deres faldte 50 Mar. Naar der er gjort en Undtagelse for Stabssergenternes Vedkommende, saa antager jeg, at dette sigter til, at de skulle kunne faae Ansættelse i Forstærkningen som Officerer i en yngre Alder. — Forlaget under Nr. 5 til § 109, som gaar ud paa, at Stabslægen ikke tillige skal